

เศร้า
ประพริบยัย ดังตะ

ซบหน้าลงตรงหมอนที่นอนหนุน
น้ำตาอุ่นเอ่อทันล้นเป็นสาย
ร่ำให้กับชีวิตที่เดียวตาย
เพื่อผ่อนคลายความหมองของดวงมาน

อยากจากไปแสนไกลในโลกกว้าง
ลืมหำทางร้างสง่านัยตาหวาน
หันหน้าเสียงขมขื่นซึ่งโปรกปราน
พยาบาลแผลใจให้บรรเทา

ต้องเป็นคนสิ้นหวังซึ่งซึ้งรัก
รวตราวหนัก เมื่อบักใจ...ไว้เพียงเขา
จนบัดนี้ไม่มีแม่แต่เงา
ของคนเก่าเหลือไว้ให้ชื่นชม

ขณะนั้นฤๅณันนั้นครวญคลั่ง
คอยความหวังครั้งสุดท้ายสุขสม
แม้วันใดใจเขาเศร้าระทม
อย่าชื่นชมจงคำนึงถึงคนรอ

สายบัวขาดอาจเอื้อเอื้อโยไ้
เขาตัดใจโย...ยื้อเหลือไหมหนอ
หากมีจริงสิ่งนั้นฉันเพียงพอ
เพื่อเลี้ยงหล่อห่อใจยามไกลกัน